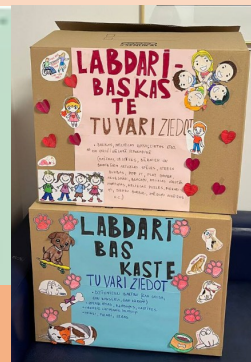

JeGoza

Rīgas Zolitūdes ģimnāzija Nr. 2./2025. oktobris

Oktobris ar siltu sirdi

Redaktora sleja.

Sveicināti, dārgie lasītāji!

Oktobris mūsu ģimnāzijā pagāja karjeras un labo darbu caurvijā. Mēs domājam par nākotni, par to, kā atrast savu vietu dzīvē un ko nozīmē — strādāt ar sirdi.

Visa mēneša garumā skolā notika tikšanās ar vecākiem, absolventiem un dažādu profesiju pārstāvjiem. Viņi dalījās savos stāstos, stāstīja, kā izvēlējušies savu ceļu un kas palīdz saglabāt iedvesmu ikdienā. Šīs sarunas kļuva par īstiem dzīves stundu brīžiem — jo karjera sākas nevis ar augstskolas diplomu, bet ar vēlmi darīt kaut ko nozīmīgu cilvēkiem un pasaulei.

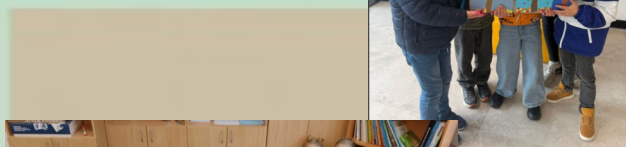
Taču šis mēnesis bija ne tikai par profesijām — tas bija arī par sirds siltumu un līdzjūtību. Jo labo darbu nozīme dzīvē ir padarīt pasauli gaišāku, iedvesmot citus rīkoties ar sirds siltumu, līdzjūtību un mīlestību. Labs darbs ne vienmēr ir liels — tas var būt smaids, labs vārds vai vienkārši uzmanība, kas kādam uzlabo dienu.

Mūsu skolēni to pierādīja ar darbiem. Skolas pašpārvalde devās uz pansionātu, lai dāvinātu senioriem nedaudz siltuma un prieka. Initas Poļakas 1.c klase sagādāja pārsteigumus Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas mazajiem pacientiem, bet Anna Pjatecka ar 9.c klases skolēniem savāca ziedojumus dzīvnieku patversmei.

Skolā parādījās arī “Labo darbu kastes” — tajās var ielikt barību dzīvniekiem vai dāvanas “Drosmes kastei” slimnīcai, lai iepriecinātu bērnus, kuriem šobrīd nepieciešams atbalsts. Tā soli pa solim mēs mācāmies ne tikai izvēlēties profesiju, bet arī būt cilvēki — iejūtīgi, drosmīgi un laipni. Jo pat vismazākais labais darbs spēj aizdedzināt lielu gaismu cilvēka sirdī.

Uz tikšanos nākamajā numurā!

A. Kirilova

Skolotāju diena – ar smaidu un radošumu!

(Tekstu sagatavoja N. Sirotkina)

3.oktobrī mūsu skolā valdīja īpaša atmosfēra, smieklis, azarts un labs garastāvoklis! Notika jautrs Skolotāju dienas pasākums, kur skolotāji uz brīdi varēja aizmirst par burtnīcām un atzīmēm, atpūsties un pierādīt, ka viņi ir ne tikai gudri, bet arī ļoti radoši un atraktīvi cilvēki.

Sākumā norisinājās spēle, kurā vajadzēja atpazīt kolēģus pēc foto fragmentiem, tikai pēc acīm vai matiem! „Mēs tikām pie smieklis jau pēc pirmajām bildēm!” smejojies stāsta viena skolotāja.

Pēc tam skolotāji sadalījās komandās un devās iekarot piecas radošās stacijas — tur vajadzēja atminēt, izdomāt, trāpīt, zīmēt un būvēt!

Nevienu uzdevums nebija pārāk vienkāršs: pingponga bumbiņas lidoja garām glāzītēm, zīmējumi pēc apraksta pārvērtās īstos mākslas šedevros, izjauktie sakāmvārdi lika pasvīst pat literatūras skolotājiem, bet emocijzīmju filmas pārbaudīja gan iztēli, gan kino gaumi. Visbeidzot, cīņā ar laiku un glāzēm tapa torņi, kas bruka un atdzima no jauna — spriedze bija gandrīz kā sporta sacensībās!

Šķanēja smieklis, aplausi un joki — īsts pierādījums tam, ka arī skolotāji māk spēlēt, sadarboties un uzvarēt ar smaidu!

Kad visas stacijas bija pieveiktas, skolotāji devās atpakaļ ar smaidīgām sejām un dzirkstošu enerģiju. „Bija tik jautri redzēt skolotājus no citas puses, kā viņi smejas, sacenšas, kļūdās un atkal mēģina no jauna!” saka kāds desmitklasnieks.

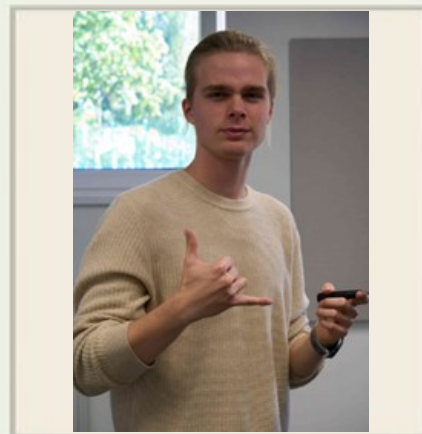
Pasākuma noslēgumā visi bija ne tikai labi izsmējušies, bet arī iedvesmoti jaunam mācību cēlienam. Šī Skolotāju diena noteikti paliks atmiņā kā sirsnīga, jautra un saliedējoša pieredze, kas vēlreiz pierādīja - mūsu skolotāji ir cilvēki ar lielu sirdi un brīnišķīgu humora izjūtu.

Paldies pašpārvaldes kultūras nodaļai par radošo organizēšanu un visiem skolotājiem par atsaucību - jūs padarījāt šo dienu patiesi neaizmirstamu!

Brīdis caur kameras objektīvu

(Daniils Ivanovs, 12.b klase)

Oktoobra sākumā mūsu ģimnāzijā tradicionāli notiek **desmito klašu iesvētīšana**. Šie svētki katru gadu ir citādi, bet vienmēr ar savu īpašo noskaņu — nedaudz svinīgi, nedaudz jautri, bet sirsnīgi.

Šogad man bija iespēja skatīties uz šo dienu caur kameras objektīvu. Nevaru teikt, ka atceros visu scenāriju — drīzāk atmiņā palika sejas un mirklī. Kad fotografē, tad it kā izkrīti no kopējās atmosfēras, kurā visi smejas, aplaudē, bet tu tajā brīdī meklē to vienu īsto skatienu, smaidu vai kustību, kas pasaka vairāk nekā vārdi.

Fotogrāfs ir kā vērotājs, bet ēnā. Tu neesi notikumu centrā, bet tieši caur tavu kameru vēlāk citi redz, *kā tas bija*. Un, skatoties caur objektīvu, es atkal sajutu, cik dzīvi un patiesi ir šie mirklī. Nekādas pozēšanas, nekādu iestudētu frāžu — tikai jaunieši, kas sper savu pirmo soli ģimnāzistu dzīvē.

Desmitklasnieki mazliet uztraucās, un tas bija skaisti. Uztraukums nozīmē, ka viņiem rūp. Es redzēju, kā kāds klusi atkārtu tekstu pirms uzstāšanās, kā citi sačukstas, kā uz skatuves viņu acis iemirdzas. Dažreiz man šķiet, ka fotogrāfija ir vienīgais veids, kā apstādināt laiku.

Smieklīgi, bet, skatoties uz viņiem, es atcerējos sevi — pirms diviem gadiem, ar tādu pašu skatienu un tiem pašiem jautājumiem galvā: kas tālāk, kas mainīsies, par ko es kļūšu? Tad man arī šķita, ka viss vēl tikai priekšā.

Tagad saprotu, cik ātri viss pāiet. Katra fotosesija man ir kā maza atgādinājuma zīme, ka jādzīvo šim mirklim, jo pēc gada vai diviem pats skatīsies šīs bildes un domāsi — „tas taču bija pavisam nesen“.

Novēlu desmitklasniekiem nezaudēt šo patiesumu, nebaidīties būt un neapslēpt emocijas. Lai jūsu ceļš vidusskolā ir ne tikai par atzīmēm un pārbaudījumiem, bet arī par cilvēkiem, notikumiem un mirklīem, kurus kādreiz jūs paši vēlēsieties iemūžināt, lai neaizmirstu.

Karjeras mēnesis – mūsu pirmais solis nākotnē

(Tekstu sagatavoja Savčuk Elina 12.c)

Šī gada karjeras mēnesis mūsu 12. c klasei bija patiesi īpašs — piepildīts ar jauniem iespaidiem, sarunām un atklājumiem par sevi un pasauli. Katru dienu mēs iemācījāmies kaut ko jaunu — ne tikai par profesijām, bet arī par to, kādi gribam būt paši.

Jau pirmajās tikšanās reizēs mēs sapratām, cik daudzveidīga var būt cilvēka dzīve. Rīgas Stradiņa universitātes studentes ar aizrautību stāstīja par hormoniem un to ietekmi uz cilvēka pašsajūtu. Viņu lekcija nebija tikai teorija — tā lika aizdomāties par veselību, stresu un to, kā mūsu ķermenis reaģē uz emocijām. Īpaši noderīgi bija praktiskie padomi par pirmās palīdzības sniegšanu — mēs pat izmēģinājām, kā rīkoties, ja cilvēks aizrijas vai parādās insulta pazīmes. Manuprāt, šī lekcija bija viena no tām, kas paliek atmiņā un var kādreiz tiešām noderēt dzīvē.

Liels pārsteigums bija arī ekskursija Rīgas Domē. Tur mūs sirsnīgi uzņēma partijas “Suverēnā vara” vadītāja Jūlija Stepaņenko. Viņa runāja ar mums vienkārši un patiesi — par darbu, atbildību un drosmi aizstāvēt savus uzskatus. Mēs varējām apsēsties deputātu vietās, paskatīties, kā notiek sēdes, un pat iztēloties, kā tas būtu — pašiem pieņemt lēmumus par pilsētas nākotni. Tā bija iedvesmojoša pieredze, kas lika citādi paskatīties uz politiku un sabiedrības dzīvi.

Savukārt Swedbank bankas pārstāvis atgādināja, ka neatkarība sākas ar spēju pārvaldīt savu naudu un laiku. Lekcija par finanšu prātību izrādījās ne tikai noderīga, bet arī ļoti reāla — mēs uzzinājām, kā veidot uzkrājumus, plānot izdevumus un nebaidīties domāt par nākotni.

Karjeras nedēļas laikā mēs satikām dažādus cilvēkus — ārstus, psihologus, uzņēmējus, politiķus — un katrs no viņiem dalījās ar savu stāstu, kas iedvesmoja ticēt sev. Šī nedēļa lika saprast, ka karjeras ceļš nesākas tikai pēc skolas — tas sākas šeit un tagad, no mūsu izvēlēm, interesēm un vēlmēm darīt ar sirdi.

Noslēgumā mēs visi bijām vienisprātis: šī nedēļa mums deva vairāk nekā informāciju — tā deva sajūtu, ka nākotne patiešām ir mūsu rokās.

Mēs izsakām sirsnīgu pateicību visiem vieslektoriem un Rīgas Domei par laipno uzņemšanu, vērtīgajām lekcijām un iedvesmojošajām sarunām!

Tagad es esmu īsts skolnieks!

Pirmklasnieka sapnis,
kas piepildījās oktobrī

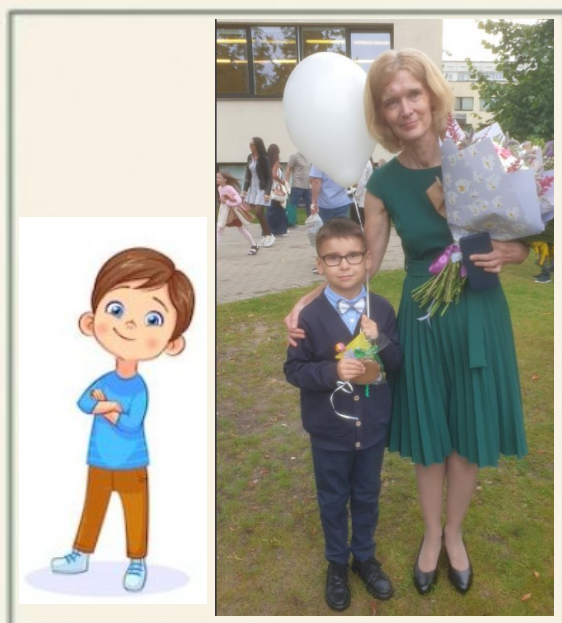
(Pierakstīts pēc mammas Nataljas Benzerruki stāstītā)

Ziniet, Andrianam vakar bija liela diena — pirmklasnieku iesvētības!

Skolā valdīja prieks, skanēja mūzika, un viņš dejoja ar smaidu līdz ausīm. Viss bija tik sviņīgi un jautri, ka pat skolotājas smaidīja no sirds. Kad viņam uzlika nozīmīti ar uzrakstu

“Pirmklasnieks”, Andriāns bija lepns kā īsts varonis. Vēl ilgi mājās stāstīja, kā visi aplaudējuši un cik skaisti bijis.

Vakarā, kad bija laiks gulēt, viņš negribēja noņemt nozīmīti. Teica, ka ar to jūtas “īsts skolnieks” un ka tagad sākas viņa īstā skolas dzīve. Tā bija diena, ko viņš noteikti atcerēsies — ar prieku, deju un savu pirmo nozīmīti.

Topošajem pirmklasniekiem – pirmā iepazīšanās ar ģimnāziju

Skolēnu pašpārvaldes stāsts

Rudens brīvlaiks parasti ir miera un atpūtas laiks, bet šajā dienā mūsu ģimnāzijā valdīja īsta rosība. Gaitenī skanēja bērnu smiekli, čalas un sajūsmas pilnas balsis — pie mums viesojās topošie pirmklasnieki no pirmsskolas izglītības iestādēm “Zvaniņš” un “Zelta atslēdziņa”. Šī tikšanās notika jau trešo gadu pēc kārtas, turpinot British Council projektu “Izglītības iestāžu partnerības kā atbalsts pārejai mācībām latviešu valodā”,

Mēs, skolēnu pašpārvalde, bijām aktīvi iesaistīti šīs dienas norisē. No paša rīta sagaidījām mazākos viesus, pavadījām viņus pa skolu, rādījām klases un palīdzējām nodarbībās. Mums bija svarīgi, lai katrs bērns sajustu — skola nav biedējoša vieta, bet gan draudzīga un interesanta vide, kurā gribas mācīties.

Īpaši aizraujošs bija brīdis ģimnāzijas muzejā, kur vecāko klašu skolnieces Anna Buivide un Poļina Ivanova stāstīja par skolas vēsturi un tradīcijām.

Pēc nodarbībām visi devās uz sporta zāli, kur valdīja jautrība, kustība un smiekli. Mēs piedalījāmies stafetēs, palīdzējām sadalīties komandās un atbalstījām tos, kuri sākmā bija kautrīgāki.

Atvērtos durvju dienas skolas muzejā

Rakstu sagatavojusi Anna Buivide

Katrā skolā mīt sava vēsture - fotogrāfijās, grāmatās, skolotāju balsīs. Bet mūsu skolas stāstiem ir sava mājvieta - skolas muzejs. Oktobrī tas vēra durvis ikvienam, kurš vēlējas iepazīt ģimnāzijas pagātņi. Un tieši tad es patiesi sajutu: mūsu skola nav tikai ēka—tā ir dzīvi stāsti par cilvēkiem, kuri to veido.

Ekskursiju laikā ikviens atklāja, cik daudz interesanta glabājas muzeja vitrīnās un albumos. Vecās fotogrāfijas, skolēnu darbi, goda raksti un grāmatas - tas viss atdzīvina pagātņi un iedvesmo mūs, šodienas ģimnāzistus. Bet stendi par Zolitūdes vēsturi kļuva par īstu atklājumu pat tiem, kas šeit dzīvo jau sen.

Vadot ekskursijas, es pati mācījos - kā runāt pārliecinošāk, kā ieinteresēt jaunākus skolēnus un kā dalīties ar to, ko pati zinu. Šī pieredze palīdzēja man noticēt saviem spēkiem un saprast, cik svarīgi ir saglabāt dzīvu skolas atmiņu.

Dalība muzeja darbā man daudz ko iemācīja: šeit nevar palikt vienaldzīgs, jo katrs eksponāts stāsta savu stāstu - par cilvēkiem, kuri mācījušies, mācījuši, radījuši un ticējuši savam darbam.

Un tomēr galvenā atziņa ir šī - pilnveidei nav robežu. Vienmēr var uzzināt ko jaunu, uzdot sev jautājumu “kāpēc?” un ar lepnumu teikt: “arī es esmu daļa no mūsu skolas vēstures.”

